

Az ÚR kegyelmének esztendeje

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás próféta könyve 61. fejezete elsőtől a 11. verseiben a következőképpen: „Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállásának napját, vigasztalok minden gyászolót. Hamu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik. Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat, amelyek nemzedékeken át romokban heverték. Jelentkeznek majd az idegenek, hogy legeltessék nyájaitokat, és más népek fiai lesznek földműveseitek és szőlőmunkásaitok. Titeket pedig az ÚR papjainak neveznek, Istenünk szolgálóinak mondanak. A népek gazdagságát élvezitek, kincseikkel büszkélkedhettek. A kétszeres szégyen és gyalázat után ujjongani fognak osztályrészüknek, mert kétszer annyi jut mindenkinek az országban, örökké tartó örömben lesz részük. Mert én, az ÚR, szeretem az igazságot, gyűlölöm a rablást és az álnokságot. Megadom munkájuk megérdemelt jutalmát, és örök szövetséget kötök velük. Híresek lesznek utódaik a népek között, és leszármazottaik a nemzetek között. Bárki látja őket, fölismeri, hogy ezt a népet megáldotta az ÚR. Nagy örömöm telik az ÚRban, víg örömeire indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit. Mert ahogyan a föld növényeket hajt, és a kert veteményeket sarjaszt, úgy sarjaszt majd igazságot az én Uram, az ÚR is, és örömeiket minden nép hallatára.” – Urunk, mi sokszor olyan aggódóak és kishitűek vagyunk. Kérjük, hogy tedd ezt az évet a kegyelmed esztendejévé a mi életünkben – igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! MA teljesedett be ez az írás a fületek hallatára. MA van az ÚR kegyelmének esztendeje. Személy szerint Neked szól az örömhír, az evangélium. A Te szíved gyógyul meg. Te kapod a szabadulást a megkötözöttségeidből. A Te szemed lesz látóvá. Mindez pedig MA fog megtörténni Veled. Hogyan? Miért? Erről szól az igehirdetés.

Hallottuk, hogy Jézus ezt mondta az oltár előtt felolvasott igében: „Az Úrnak Lelke van énrajtam” (Lk 4,18a). Mikor mondta ezt Jézus? Közvetlenül az után, amikor megkeresztelkedett a Jordánban, és szállt rá a Szentlélek. Jézust a megkeresztelkedése után a Lélek negyven napig elragadta a pusztába, ahol legyőzte az ördög kísértéseit. Közvetlenül ez után ment el Jézus a felnevelkedésének a városába, Názáretbe, ahol „szokása szerint” – írja Lukács (4,16) – bement szombaton a zsinagógába. Így kötődik össze a mai ige a Vízkereszt holnapi ünnepével, amely Jézus keresztségéről kapta a nevét. Miért hívjuk a holnapi ünnepet „Jézuskeresztelés ünnepe” helyett Vízkeresztnek? Mert nem a Jordán vize tisztította meg Jézust, hanem *Jézus tisztította meg a Jordán vizét*, és vele együtt minden más vizet is a földön, beleértve ebbe azt a vizet is, amellyel minket magunkat megkereszteltek. *Ezért* meríti be Kocsis Fülöp görögkatolikus metropolita holnap is Urunk keresztjét a Dunába, hogy újra megélhessük a víz megkeresztelésének gyönyörű pillanatát. A Vízkereszt ünnepe a karácsonyi ünnepkör lezárása is, hiszen ekkor ünnepeljük a háromkirályok betlehemi látogatását a kisgyermek Jézushoz. Milyen szép, és Jézus Teljességére, Jézus istenségére mennyire jellemző az, hogy a megtestesülés ünnepének a „lezárása” egyben kezdet is. Jézus küldetésének (és – ahogyan nemsokára látni fogjuk – az elutasításának is...) a kezdete.

Kedves Testvéreim! Legyen az Úrnak Lelke mirajtunk is! Kérjünk Szentlelket! Nemcsak pünkösdkor van itt ennek az ideje, hanem az év *minden* napján. *MA*, az újévi áldást adó istentiszteleten különösen. **Legyen a Szentlélekkel áldott ez az egész évünk!** A Szentlélek által válhat a Biblia olvasása közben Isten igéje élővé és hatóvá (Zsid 4,12) a mi számunkra. A Szentlélek által tudjuk befogadni a Jézus által hirdetett jó hírt, evangéliumot. A Szentlélek által válik a mi életünk leleményes szeretetté, amely segít másokat.

Jézus az ÚR kegyelmének esztendejét hirdette. Mózes könyveiben ez a jubileumi év volt. Ebben a jubileumi évben fűjták meg a kosok szarvából készült kürtöt, a jóbelt. A kürtölés esztendejében minden rabszolgát szabadon kellett bocsátani, és minden elzálogosított, vagy eladott földet vissza kellett adni az eredeti tulajdonosának. Ez volt az az év is, amikor a földek parlagon maradtak. Mindezzel a teremtés ékes rendje (valamelyest...) helyreállt. (*Úgy, mint a japán teaceremóniában, amikor a teát háromszor jobbra való megkeverés után – háromszor balra is megkeverjük, hogy a világ rendje helyreálljon.*) Eredetileg minden hetedik év volt jóbel. Aztán ez sok lett a gazdagodóknak, és minden ötvenedik év lett csak jóbel... Aztán Ezsdrás korára már elfelejtették az egészet... Nem adott már vissza senki senkinek semmit... Katolikus testvéreink minden 25. évet tartanak jubileumi esztendőnek, szentévnak. Karácsony estéjén a Szent Péter bazilika szent kapujának megnyitásával kezdődött el a mostani, 27. szentév. Azonban *minden Jézussal töltött évünk szent év. Legyen ez a mostani évünk ilyen értelemben is szent év! Legyen ezentúl minden évünk szent év!*

Ahogy összehasonlíthattuk az eredeti, ézsaiási igeszakaszt az oltár előtti igében Jézus által felolvasott változatával, rájöhettünk arra, hogy Jézus (*idézőjelben!*) „csalt”, amikor felolvasta az ézsaiási igét. **Jézus ugyanis abbahagyta a felolvasást a mondat közepén. Az eredeti mondatnak: „Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállásának napját...”** (Ézs 61,2) **Jézus csak az első felét olvasta fel: Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét. Ekkor összegöngyölítette a könyvtekerceset, átadta a szolgának, majd leült.** (Lk 4,20a) Akik hallgatták Jézust, *nagyon jól tudták*, hogy itt kellett volna jönnie a bosszúállás napjának. Ezért is „függött mindenkinek a tekintete” Jézuson (Lk 4,20b). Ezért is csodálkoztak el azon, hogy a kegyelem igéit hirdeti – ahogyan Lukács evangélista folytatta a történetet (Lk 4,22).

Majd Jézus ezt mondta: „Ma teljesedett be ez az írás a fületek hallatára.” (Lk 4,21). *Ott állt* Isten kegyelmének örök esztendeje a saját gyülekezete, a názáreti gyülekezet előtt. *Ott állt a kegyelem maga*, aki éppen most hirdette meg a kegyelem új részeként azt is, hogy a vakoknak a szeme megnyílik, és látni fogják azt, amit eddig nem. És mi történt?? *Senki nem látott semmit...* Azt kérdezték: „Nem József fia ez?” Majd mindenki megtelt haraggal, kiűzték az Élő Kegyelmet a felnevelkedésének a városából, és elvitték annak a hegynek a szakadékához, amelyen a városuk épült, hogy letaszítsák... (Lk 4,28-29).

Kedves Testvérem! Vak maradsz-e te is, mint a názáretiek, vagy felismered-e azt, hogy megérkezett a kegyelem esztendeje a Te számodra is? Hallod-e, hogy Jézus *neked* mondja: *MA* teljesedett be ez az írás a füled hallatára. *Rádöbbsz-e* arra, hogy ez a *MA*, ez nem kétezer éve volt, ez nem csak minden 25. évben van, hanem *itt van*, most, *veled*, és *itt is marad* veled egész életedben? Örökké tartó szövetségben (Ézs 61,8) és örökké tartó örömben (Ézs 61,7) lesz részed – ahogyan a mai igénk is mondja.

Mi minden történik velünk, ha meghalljuk Jézus szavát? Mi minden történik velünk, ha benne élünk a kegyelem esztendejében? Személy szerint *nekünk* fog szólni az örömhír, az evangélium. *A mi szívünk* gyógyul meg. *Mi kapjuk* a szabadulást a megkötözöttségeinkből. *A mi szemünk* lesz látóvá. Az *ÚR ültetvénye*, az igazság fája leszünk (Ézs 61,3b). A kertész, aki *Jézus maga*, táplál és gondoz bennünket. Ő könyörög a gazdához, aki az Atya, hogy adjon még nekünk haladékot, hátha termőre fordulunk... *Istenünk szolgálói leszünk*, akiket az ÚR papjainak neveznek. Ahogyan Péter apostol írja első levelében: „választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet *vagytok*, Isten tulajdonba vett népe, hogy *hirdessétek* nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el benneteket” (1Pt 2,9) – aki nem más, mint a mi gondozónk és kertészünk: Jézus Krisztus.

Mi minden történik velünk, ha meghalljuk Jézus szavát? Mi minden történik velünk, ha benne élünk a kegyelem esztendejében? Olyanok leszünk, hogy *bárki* lát minket, fölismeri, hogy ezt a népet *megáldotta* az ÚR (Ézs 61,9). Jézus *a kereszten* az üdvösség palástját terítette ránk. Jézus ránk adta a királyi menyegző menyegzői ruháját, amelyben ott maradhatunk a lakomán – immár örökre. Ahogyan Pál apostol írja a Galatáknak írott levelében: „Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra” (Gal 3,27). Azzal a vízzel kereszteltek meg minket, amelyet Jézus mosott tisztára a Jordánban, amikor belemerítkezett. Azt a Jézus Krisztust öltöttük ezzel magunkra, aki holnap indul el a Golgota felé, hogy megváltson minket a kereszten.

Mondjuk hát együtt Ézsaiással: Nagy örömöm telik az Úrban, víg öröme indít Istenem (Ézs 61,10a). Szóljon örömeink belőlünk, mert – ahogyan János írta a prológusában – „Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14). **Legyen ilyen értelemben is igaz az, amit Dietrich Bonhoeffer mondott: „Áldó hatalmak oltalmába rejtve indul el új esztendőnk.” Így legyen! Így lesz. Jézus kegyelmében induljunk el az új évbe! Ámen.**